

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria* pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Bureții și partidele naționale.

Ne aflăm în sezonul bureților, și al partidelor naționale. În urma dușului recoritoriu căzut la Viena preste tribuniști, partidele naționale se nasc, și cresc, ca și bureții preste nôpte.

Îndată după reîntôrcerea demonstrațiunei nôstre dela Viena, mai întâiu Telegraful Roman a constatat existența a două partide naționale nouă nouțe ca și revereanda, din care popa Dârgu 'și-a făcut ciuhe în holdă pentru alungarea vrăbiilor, și adecă o partidă gr. or. și alta gr. cat.

Aceste sunt cele două partide politice cu coliva națională'n spate.

Îndată după notificarea acestor două partide național-politice prin Telegraful Roman, Nebuna a semnalat nașterea unui nou partid național-politic în reședința Trocarilor. Nebuna, acest pamfletariu al așa polecritului „partidul național,” a trimbițat, că mai mulți Bănățeni au pețit pe cocóna Gazeta Transilvaniei pentru formarea unui nou partid național.

Ce rezultat a avut această pețire, nu se știe. Cronica celor mai informate babe în afaceri de pețit până acum cântă: „Pune Dómne strajă gurei mele.”

Atâta cel puțin se pôte constata cu tótă pozitivitatea de acum, că partidul național-politic, care eventual va ieși din pețirea Bănățenilor la cocóna de 55 de ani din Brașov va purta numirea: „Alianța frătuților cu trocarii de sub. Tîmpa!“

Din Blaj ni se scrie, că fabricantul de cărămiđi Onișor, în ڊilele, în care în urma mulțimei ploilor din estan nu pôte face cărămiđi, se ocupă cu elaborarea unui program pentru înființarea unui nou partid național-politic în Piscul Târnavelor.

Ce numire va purta acest nou partid național-politic nu ni se comunică. Ca însé acestui partid se nu i se pótă nega calitatea de partid național-politic românesc, Onișor a dispus deja spoirea cu var a tuturor țiganilor angajați în cărămidăria sa.

În fine și Gligor Moldovan, vestitul croitoriu al opincei naționale române în stilul ideii de stat maghiar, a emis cătră castraveții sei politici un manifest pentru formarea unui nou partid național-politic.

Căți vor răspunde la acest manifest, ști-va Dr. Alexics. Partidul lui Gligor va purta însé numirea: „Partidul giganilor naționali.“

Adaogênd la aceste nouinființinde partide naționale pe cele deja existinde, și adecă partidul nebuniștilor, partidul albiniștilor, partidul mironiștilor etc., și continuând a ploua discordiă, cu ajutoriul lui Dumneđeu, și sprijinul binevoitoriu al dracului, fie-care român din Ungaria, Transilvania și Bănat va ajunge seși aibă câte un partid național-politic, cu care se pótă pleca la dietă, și și la dracul.

Mutul și cavalerii.

(Copiă de pe natură).

Odată s'a întâmplat
Nu știu unde, în ce sat,
Ceea-ce voiu a vă spune,
Deci se aveți urechi bune
Că'i adevăr, nu'i minune.

Era odată doi frați
Doi frățini adeverați,
Unul mare, altul mic,
Dar' cel mic era voinic,
Ear' cel mare ce se dîc?
Cum e mutul mai voinic!
Mai voinic și mai în dungi
Meteleu în patru dungi!

Cel mai mic s'a însurat
C'o fată din acel sat
Și trăia în dragoste,
Nu știa de pacoste,
Ear' cel mare sta drâmboi
Felegos umblând la oi.
Ciobanii... sciți cum îs ei
Posnași, guralivi, mișei,
Se pun pe lângă tăhuiul
Și'i umplù de găuni capul:
— Mă, dar' nu ți e chiar rușine
Se lași pe frate-to'n bine?
El însurat cu borésă,
Dórme în pat colo'n casă,
Ear' tu cu bâta la oi
Prin viscole și nevoi?

După drept s'ar fi căduț
Tu se te'nsori, sêrac mut,
Tu se stai colo'n căldură
La traiu bun, la dulce gură,
Ear' frate-to ca mai mic
Se stea la oi în frig
Până rëndul 'i-a veni
Spre a se căsători;
Dute mutule acasă,
Veți de'ți capătă borésă
Las la oi pe frate-têu,
Tu desmetic meteleu!
Mutul meu mi se gândi:
Bine'mi spun pëcurarii!
Deci aruncă bâta, traistă,
Lasă oile'n sêcréta
Și cu toporu'ntr'o mână
El se linge dela stână,
Până'n sat nu se oprește
Și dă frățineseu veste,
Că mai mult n'o ciobăni
Că el s'o căsători,
A sta'n sat cu ómenii
Nu tot în munți cu urșii,
Și-a căuta și el borésă,
A dormi'n călduță casă
C'ășa'i dreptul, că'i mai mare.
— Așa? tu dar' ești mai mare?
Bine! dîce cel mai mic,

La oi ție dar' 'ți-e frig?
 Hai în casă la căldură!
 Și ia o despicătură
 Cel mai mic, și dă și dă
 Și din pumni mi'l îndesă
 Pe bietul mut, și bătut
 Scăpat apoi l'a făcut
 Și i-a spus: de'mi mailași turma
 Atuncea'ți ascunde urma,
 Că de tine de-oi mai da
 Nici de ce nu te-or scăpa
 De bătaia ce'i mânca!
 Supărat mutul pleca
 Cătră turmă și gândia
 Óre cum și-ar răsuna
 Asupra fratelui său / Central Uni
 Ce l'a bătut așa rău?
 Era nópte négră fórte,
 Mutul se gândia la mórte
 Deci îndărăpt înturna
 Pân' la frates'o mergea,
 Dar' în casă nu întra
 Ci pórta praf 'i-o făcea,
 Tótă țanduri o tăia,
 Apoi mulțămít pleca
 Pân' la oi nu se opría,
 Se ducea prea mulțămít
 De lucrul ce-a isprăvit.
 La stână dac'ajungea
 Prietinií mi'l întreba:
 Nó, da cei? ear' ai venit,
 Nu te-ai mai căsătorít?

— Nu, cu tóte că io am vrut
 Dar' frate-mi-o m'a bătut
 Și'napoi m'a alungat.
 — Și tu nu ți-ai răsbnat?
 — Ba pórta 'i-o am tăiat!

Chiar ca mutul din poveste
 După cum se povestește
 (Și'i dréptă astă povește)
 Au făcut și Ungurii
 Din Turda cu Românií.
 Uite lucrul cum a fost:
 S'au pus în o ți de post
 Dóuë sute și cincideci
 De români, și-au mers la Beci
 Cu plângerí la împăratul,
 C'asa plânge și băiatul
 Când vrea ceva, că'i copil
 Mai umblă și în april.
 Destul dar' că au plecat
 La înălțatul împărat
 Cu jalba'nfiptă'n proțap.
 Împărat și împărătesă
 Bagséma n'or fost acasă,
 Că vedere românescă
 N'o putut se mi'i zărăscă.
 Dar' românii ce făcură?
 Unei slugi jalba dădură
 Ca acela se vorbescă
 Pentru nația românescă.
 Apoi frumușel veniră
 Cătră Ardeal se porniră,

Și ajunse sănătoși
 Dar' mulți din ei nu voioși.

 Ungurii cum aușiră
 S'au pus de se sfătuiră
 Ce se facă? ce se drégă?
 Cu de români ceta'ntrégă
 Ce din unguresc regat
 Pusus'au și-au cutezat
 De s'au dus la împărat?
 Și din sfatul lor eși
 Pe români ai pedepsi,
 Dar' cum? Asta'i întrebare
 Ce pretinde deslegare.
 Unii diceau: hai pe ei
 Se'i batem, că sunt mișei!
 — O ho! ho! alții răspund
 Bateiam dale-am la fund
 Că's patrioți de cei răi,
 Sunt o hordă de mișei,
Conspiréză preste munți
 Dar' suntem puținii — ei mulți!
 Suntem slabi, ei îs mai tari,
 Pagubă că nu's maghiari
 Că fală cu ei 'mi-ar fi
 Dar' nu's igaz hazafi,
 Deci haidați se cugetăm
 Óre cum se'i șicănăm
 Că de bătut nu putem!
 — Haidați porți se le tăiem
 Și fereștii se spargem
 Voinici se ne arătăm!

Așa din gyülés ieși
 Și așa se sêvêrși,
 La Turda și la Șimleu
 Spart'au la ferești mereu,
 Cântat'au ca mâțele,
 Lătrat'au ca coitele,
 Sbierat'au ca caprele,
 Mugit'au ca vacile,
 Dar' și-au temut spatele
 A se'ncăera la trântă,
 D'aci cine avù dobândă?
 Dobânđi n'avù românul,
 Dar n'avù nici ungurul,
 Dobânđi avù jidanul
 Ce-a pus la ferești geamul
 Și și-a umplut jâșcăul.
 Din comedia ast prostescă
 Națiunea românescă
 Nici un folos n'a avut
 Făr' banii și 'i-a perdut
 Dându'i la Jiđi pe ferești
 Sparte de eroi ungurești;
 Ungurii din tãmbălău
 Au scăpat încă mai rău!
 Ei, vitezi de spart fereștii,
 Cu nasul de șapte metrii
 Cu urechile de-un cot
 Au făcut ca Don Cuișot,
 Care de viteaz ce-a fost
 Tocmai într'o đi de post
 S'a bătut pe acest pãmânt
 Cu morile celi de vânt.

Așa și jupânii unguri
 Luară bicași și pietrii
 Și hai se batem la porți
 Dacă pe stăpân nu poți!
 Me mir că nu li rușine
 De neamurile vecine
 A striga că's cavaleri
 Ei, cari eri alaltăieri
 Fură bătuți de mueri,
 Ear' acum spre hula lumii
 Sparg ferești în miețul nopții?!
 Acésta'i cavalerie?
 Nu! acésta'i bicherie!
 Ba mai mult: Asta'i hoție!
 Căci hoții-'ți strică ferésta
 Ca se te potă prăda.
 Acum strige Moldovan
 Gerguț, renegat clujan,
 Că unguru'i cavaler
 Că e ca sfinții din cer
 De bun și de omenia,
 Că în astă patriă
 Român'u'i bogat și gras
 C'atuncea'l apuc de nas
 Ca pe un câne, și'i dîc minți
 Bată-te trei mii de sfinți
 Dela Miralichie
 Renegat și bestie
 Ce ești tu, cu cei-ce sbiară
 Că în patria maghiară
 E traiu bun și e dreptate
 Și este securitate

Contra hórdelor spurcate!
 Nu! aicea nu ești sigur
 Cum-că cavalerul ungur
 Cel-ce tot sbiară din gură
 Că e burduf de cultură
 Nu 'ți-a sparge tot ce ai,
 Și totuși aci e raiu?
 Spune Moldovan Gerguț
 Vedea-te-ași umblând desculț
 Și'n cunjurat numai singur
 Între cavaleri de ungur,
 Ei cu furci și cu toporă
 Eară tu cu mâna gólă
 Ca glava ta cea ușoră!
 Spune e cavalerie
 Ori e baremi omenie
 Ceea-ce fac ungurii,
 Când mugind ca taurii
 Scólă din somn ómenii?!
 Spune ție 'ți-ar plăcea
 Când din somn te-ar deștepta
 O hórdă de destrămați,
 Ei cu petrii înarmați
 Spărgendu'ți fereștile
 Și pórtă și ușile?
 Diceai că acei desmățați
 Sunt cavaleri luminați
 Vrednici de a stăpâni
 Pe popórele de aci?
 Dacă da — atunci haidem
 Mic mare se'i imităm,
 Dar' atunci e întrebare

Că ore care pe care?
 Scris e că nu cu lopata
 Ci numai cu judecata
 Lumei se face dreptate
 În state civilisate;
 Ei bine, atunci Gerguț
 Spune singur singuruț
 Sunt pietrele paragrafi
 Pentru un neam plin de grafi
 De baroni și de nobili
 Și de alt soi de vespertili?
 Întunerecul nopții
 E sala judecății
 Pentru ungurii mintoși
 Nobili, generoși, făloși?
 Cred că'n Hottentotia
 Ori dóră în Cafria
 Lor păreche le-ai afla,
 Dar' în Europa ba!

Altcum un domn deputat
 Publice a declarat,
 Că cazul dela Turda
 Bine fû făcut așa,
 De unde putem conchide
 Că ungurul cel cu minte
 Și actul cel mai barbar
 Dacă'i facut de maghiar
 Îl privește de act sfânt
 Pe ungurescul pământ;
 Dar' ore dacă neunguri
 Fece-ar ce fac domni unguri

Ei atuncea ce-ar mai face
 Între ómeni fire-ar pace?

Altcum apostolul Paul
 A scris odată lui Saul
 Că „ce nu ai nu poți da“
 De unde dar' ar urma
 Că fiește cine ce face
 După-cum în fire'i zace:
 Românii ședënd la oi
 S'au făcut ómeni blânđoi
 Și s'au deprins dela stână
 A 'mbra cu căciula'n mână;
 Ungurii umblând la cai
 S'au învățat cu alt traiu,
 Ei știu tumulte'nscena,
 Tot călare a umbla,
 Și siliți când sunt a mere
 Numai pe două picere
 Atunci țipă, înjură, sbiară
 Ca țigani'n têrg de țeră.

Apoi, iubiți cetitori,
 Se nu ne iee fiori
 Când vedem asemênare
 Între'un mut și o ginte mare,
 Între un mut încălțat
 Și'ntre un neam civilisat?
 Drept avù dară Darwin
 Că dela moimă provin
 Ómeni proști, baroni, nobili,
 Bivolite, crocodili

Că ea moima imiteză	De-a zăpsi cum l'am descris
Și gintea cea mai viteză	Mi-a trimite'n paradis
Pe'un biet mut; dară sfârșesc	Pórta și fereștile
Că neamul cavaleresc	Pălângul și ușile . . .

r.

Drotoșii.

(O parodie actuală).

I.

Sfecle'n spate, mēi fērtate!
 M'morand a mână și la drum;
 Ningă, plóie, — nu ne'ndóie,
 Rol voim! Și rolú i bun.

II.

Prost Mocionii și vlădicii,
 Gazetarii și cărunții,
 Cei cu „timpul oportun“
 Fóia fragă, morcov dragă
 Eu me duc, te las acum.

III.

Haid' cu Bechnix, haid' cu Comșa,
 Haid' cu mândrul „Căpitan“,
 Somități, din cari lipsește
 Numai unul: — Cășolțan.

IV.

Buz' unflate, blam în spate,
 Picioru'n grindă și — la drum....
 Fóie fragă, nație dragă!
 Te blamar'm frumos — acum!

Curăgioșii luptători,

(Earăși o parodie actuală.)

Feciorul țiganului,	„Vandalism, sëlbatăcie!
Dobașu'mpëratului,	Las', țî-oi arëta eu ție!...“
Venea dela cătănie....	Și dada acasă pornea,
Ca D-țeu se ni'l ție.	Paranjelu'și aducea.....
Vestea 'nainte'i mergea.	
D'është voinic lumea teamea,	„Mëi! Care ați dat în dada?...“
Că vine din cătănie	Se vë vëd!“ — așa'mi striga,
Cu „isbânđi“ și gălăgie....	„Io, mă, io!...“ ciobanu'i stă...
Dada — plin de fudulie —	„Se te vëd, en mai dă!“
La crâșmă oblu se'mbie	Și ciobanul cât coalea
Și se umple de rachie	Și mai sfinte îi rădea.....
Și'mi începe o gălăgie	
— Înădejdea feciorului —	„Nó, dadă, acasă hai....“
Cu'n cioban al dracului,	Și de el habar se n'ai,
Cari de glumă nu știa....	Că 'i-oi arëta eu lui,
Trei sfinte palme'i rădea.....	Când vine pe diri noi!.....“

Moral:

De aibi curaj, dă și fă; de n'ai taci și kusch dich, mă!
 Dar' vrënd lumea a 'nșela; cu curaj, ce'n cióreci stă....
 Duci chiar pe părinții tēi; din bătăi în resbătăi.

Kako-witz.

Duel între fată și tată.

Cei-ce cunosc genealogia țiaristiceii noastre dela anul 1884 încóce știu, că Tribuna e fata nelegiuită a Telegrafului Roman, produsă prin încrucișarea lui N. Cristea cu lupta pentru mămăliga cea de tóte ȃilele.

Tótă lumea știe și aceea, că ce se naște din pisică tot șóreci mănâncă!

Precum a fost tata, așa a ieșit și fata!

Și în tinerețele sale, cu deosebire însă după ce marele Andreiu s'a mutat la Reșinari în comuna lui Nicolae Pricină, și Niculaenuvecertați a luat frênele cailor orbi înhămați la carul provisorului metropoliei din strada Mace-larilor, Telegraful Roman mereu a fost voda certelor diplomatice dela gura cortului.

Nu'i mirare deci, că Tribuna, fata nelegiuită a Telegrafului Roman, a ieșit o cofăriță, sau zarzavagióică, de rangul cel mai ordinaru.

Lucru firesc, între fată și tată dup'un scurt timp s'a născut ceartă. Fata a început a arunca în tată cu gunoiu, tata în fată cu noroiu.

Ani de ȃile a durat această dragoste între fată și tată.

În ȃilele trecute, când fata 'și-a fost rumenit obrazul frumos cu rumeneli aduse dela Beciu, tata 'i-a aruncat cu lopata atâta noroiu în obraz, încât 'i-a nimicit cu desêvîrșire tótă rumeneța.

În urmarea aceasta fata Tribuna a provocat pe tata Telegraful Roman la duel.

Estă'i primul cas în istoria duelului, în care gunoiul a dat doveđi de ambițiune cavaleriească.

Dacă provocarea la duel s'ar primì, eu ași recomanda duelanților, ca arme, două petrii de móră. Fie-care duellant

se'și lege câte-o peatră de móră de gât, și d'odată se se arunce în lacul Tököli din Ocna Sibiiului, și care se va îneca mai întâiu, acela se se privească de învingătoriu.

Pentru decorul duelului, ar trebui se se întredică duelanților sub durata înecării imitarea acelei femei aruncate'n fântână, care ne mai putând striga cu gura plină de apă cătră bărbatu-so „păduchiosule“ 'și-a scos mânila de asupra apii, și'și freca unghiile degetelor celor mari una de alta.

Cavalerii dela Nebuna.

Nebuna 'și-a încheiat socoteala sa cu Telegraful Roman prin un nobil act cavaleresc.

În numărul 133, scris în limbajul usitat cu predilecțiune în salónele palatelor ridicate în Ungaria pe la capetele satelor în trei păreți, și cu ușa în partea, din care nu bate vântul, Nebuniștii numesc pe colegii lor dela Telegraful Roman „poltroni și mișei.“

În modul acestă'și resólvă cestiunile de onóre singur acei cavaleri, la care în tótă puterea cuvântului se aplică proverbiul: „Caprei, códa de râe-'i pică, și ea tot în sus o ridică!“

Un ghigerl greco-oriental.

Oamenii cu ochii neatacați de orbul găinei, au observat la Paștile trecute în biserica grecilor din strada Măcelarilor pe câțiva tineri, care, sub decursul servițiului dumnezeesc celebrat de Exelenția Sa Metropolitul Miron, au manifestat tot atâta evlavie creștinească, câtă cunoștință manifestează mocanul despre șofran.

Acei tineri, îmbrăcați după modă, purtau țvicheri pe spinarea nasului. Asta, sigur, nu ca se védă, ci ca se fie veđuți — nu de Dumneđu, ci de cei-ce, ca se se închine lui Dumneđu, s'au adunat în biserică.

Sub tot decursul servițiului dumnezeesc, acei tineri o cruce batăr nu 'și-au făcut. Nu că dór' nu'și știu face cruce, dar' sigur s'au temut, nu cumva făcându'și cruce se'și obóre țvicherii / de pe Unas, și așa se'și peardă tot nimbul de ființe superióre tuturor celoralți muritori, al căror nas nu e dedat a purta șea.

Cu deosebire unul din acei tineri, mic de statură, dar' cu căutare înaltă, se uita în tóte părțile biserecii mărginite de ziduri strimte, nu cumva óre-care muritoriu cade pe genunchi, și 'i se închină lui, ca odinioră locuitorii Erusalimului la măgariul, pe care Christos călărind a întrat în capitala Palestinei.

La frontariul biserecii grecilor din strada Măcelarilor, care, între alți sfinți, înfățișează și pe cei doisprădece apostoli, se uita acel tiner cu atâta îndrasneală, că și când ar fi voit se întrebe: Cât cóstă boul, care preste umărul evanghelistului Luca se uită, cum acest evanghelist își scrie evangheliile?

Nomina sunt odiosa. Nu știu cum chiamă pe acel tiner. Se póte că însuși tată-so, despre care se đice, că

s'a născut cu evlavia'n proţap, nu-'i place se'l cunóscă, şi se'l dea afară din biserică.

Altcum biserica, de regulă, nici nu e un teren destinat pentru activitatea poliţiei, cu tóte că însuşi Christos a jucat rolul unui comisariu de poliţie, şi pe precupeţi 'i-a alungat odinioră cu biciul din biserică afară.

Una numai vreau eu se constatez aici. Dacă din întîmplare biserica grecilor din strada Măcelarilor ar fi în Blaj, Exelenţia Sa Metropolitul Vancea sigur ar fi însărcinat pe crâsnicul biserecii se desărcineze nasul acelu tiner de greutatea țvicherilor. Asta cu atâta mai mult, cu cât, după cum se povestește, tinerul cu nasul înșelat se ține de tagma celor cu ținghilia'n ceafă.

Și dacă Exelenția Sa Metropolitul Vancea, din respectul înaltei ți de serbătóre, n'ar fi îndemnat pe crâsnicul biserecii la munca desărcinării nasului acelu tiner de sarcina țvicherilor, despre aceea tótă lumea póte fi sigură, ca la atare tiner cu aspirațiuni clericale, în veci nu-'i strigă din ușa altariului: Vrednic este!

Urzică Scandalografescu.

„Nime nu știe din care tufă sare iepurele!“ — Așa a dis
popa Platoș, când și-a vădut barba în ghiarale lui Respop!

Cei ce privesc în articolul, prin care Telegraful Roman
condamnă modalitatea așternerii memorandumului nostru prin
deplorațiunea de 300 la corónă în Viena, un act alui Iuda,
sau o tradare națională, aceia se nu plece cu mintea lor
la târg, că nime nu li-o cumperă, și dacă totuși s'ar
întîmpla, ca cineva se li-o cumpere, pot fi siguri, că acela
li-o cumperă pentru expozițiunea din atare balamuc.

Dacă Telegraful Roman nu scriea acel articol, Békeși,
expresul ideii de stat maghiar cu reședința în Sibiiu, nu tele-
grafa preseii ovreești naționalofuge din Budapesta, și Cluj,
că nime n'a trimis pe cei 300 cu memorandumul la Viena.

Țiarele ovreești, nu dau un alarm atât de mare, ca chiar
și istoricii „purceii dela Turda“ se se pomenească din somn.

Nepomenindu-se purceii dela Turda din somn, dómna
Dr. Raț cu fetele ei puteau cânta la pian: „Deșteaptă-te

române⁶ sau „Pe dealul Feleagului merg voinicii Iancului⁶ hodinită, că nime n'o conturba, și mai puțin îi spârgea cineva fereștile.

Nici din barba lui Barbuloviciu un fir de păr nu perea.

Totul ce se putea întâmpla în urma blamului național din Beciu, se reducea la un rîs cu hohot al comedianților, care umblă cu idea de stat maghiar în proțap.

Îndată ce fereștile dela casa doctorului Raț prin purceii dela Turda pomeniți din somn prin presa ovrească s'au spart, cauza națională română din întravilanul Carpaților a devenit o celebritate europeană.

Mișcarea fraților din România s'a produs prin sunetul hârbelor de sticlă din fereștile lui Dr. Raț, nu prin vîfleemul de tristă memorie din Viena.

Înțeleg deci mișcarea lumii civilizate europene pentru cauza română.

Înțeleg și mișcarea din România în favorul nostru.

Aceste mișcări au înțeles.

Ce nu înțeleg eu?

Nu înțeleg mișcarea dela noi din întravilanul Carpaților înscenată de noi contra noastră.

Cu dechiararea Telegrafului Roman de Iudă, și trădătoriu al cauzei naționale, am făcut tot atâta folos cauzei noastre, cât și Tribuna, când a dechiarat pe cei dela Telegraful Roman de poltroni și mișei, și nu mai mult, când cei dela Telegraful Roman au retrimis epitetele de poltroni și mișei la adevărata lor adresă, adecă la cei dela Tribuna.

E asta, întreb eu, o mișcare deamnă de un popor de trei milioane?

După părerea mea, îndată ce fereștile doctorului Raț au sărit în hârbe, hârbele sociale dela Tribuna, în loc se

caute satisfacțiune cavallerească pe la redacțiunea Telegrafului Roman, trebuiau se plece la Turda, și se provóce pe purceii, care au devastat casa lui Dr. Răț, la duel.

La acest duel îi însoțiau pe cavalerii cei cimpăviți dela Tribuna, fără întervenirea lui Ioan Rusu Deșiratul, și cei dela Telegraful Roman. Ear' dacă nu'i însoțiau, atunci meritau aceștia epitetele de „poltroni și mișei!”

Dar' se venim la prochimem!

Care va se dîcă: Iuda Telegraful Roman — Dómné iartă'l c'a făcut'o fără voie — a produs, cu deosebire afară de întravilanul Carpaților, cea mai sublimă și cea mai salutară mișcare în favorul causei nóstre naționale.

Hoch Iuda Telegraful Roman!

Fără acest Iuda, vifleemul celor 300 memorandiști din restaurantul Ellerlein dela Viena se scurgea ca apa în năsip. Cocoșii dela Tribuna puteau cânta din vîrfurile oricărei alte grămeți de gunoiu „cucurigu-u-u”, că nime nu le mai credea, că se face dîuă. Căpitanul E. Brote își trăgea sabia dela finea spinării între picioare, și în adunările generale ale reuniunii agricole din comitatul Sibiului putea ținea cu mai mult succes pentru reputațiunea sa prelegeri publice despre nerestornabilul adevăr agronomic, care se exprimă prin cuvintele: „Balega e sufletul agronomii!”

Et quod erat demonstrandum: Dacă din mișcările produse fără voie prin Telegraful Roman, ne va urma vr'un bine, meritul netăgăduit nu va fi al vifleemiștilor din Viena nu al cavalerilor fără prihană dela Tribuna, nu al expresilor Mangra, Bran etc., care au adunat subscrieri la adresele de aderință, ci singur singurel alui Iuda Telegraful Roman.

Iuda Telegraful Roman póte deveni încă Mesia causei nóstre naționale române!

Popă Colac cu popă Pupăză.

Colac: Ce crezi tu s^ote, o se ajungem la ceva procopsială din așternerea memorandumului la corónă?

Pupăză: Da, o se ajungem la procopsiala, pe care ar fi trebuit s'o avem înaintea așternerei memorandumului la corónă, adecă la mintea românului cea din urmă!

Colac: Înțelegi tu cearta ce a urmat așternerei memorandumului la corónă între Telegraful Roman și Tribuna?

Pupăză: Și asta ași putea înțelege, pentru-că t^otă politica noastră națională începând dela nașterea Telegrafului Roman până la licuidarea Institutului tipografic și ceva mai târziu, constă din o ceartă dela ușa cortului, despre infabilitatea cârpacilor nostrii politici. Înțeleg însă

se nu facem politică cu capul subțuoră, sau politică d'a diplomatului ticălosmăriata!

Colac: Coda veacului sote! — „Welche Wendung durch Gottes Fügung“ ar dice cocóna Sfecla în limbagiul fonetic al scólei lui Maiorescu! — Da decând ții tu Telegrafului Roman ison? — Ai de grijă se nu te audă Onișor, că'ți turtește nasul c'o cărămidă nearsă!

Pupăză: Mă, eu, dacât se țin Telegrafului Roman ison, mai bine me bag slugă la Onișor din Blaj, și fac cărămiđi!

Colac: Cărămiđi și politică nearsă! — Dă bine sote, n'a constatat mai întâiu Telegraful Roman ceea-ce tu însuși vrei se constatezi, adecă, că deputațiunea nebuniștilor, cu așternerea memorandumului la corónă s'a blamat?!

Pupăză: Telegraful Roman ar servi causei nóstre naționale cu mai mult succes, dacă în politică, cu delăturarea bârnei din ochiul propriu s'ar uita la aschia din ochiul de aprópelui, și dacă ar face politică națională cu mătura în gunoiul dela ușa bisericei din care trăește. Unui organ bisericesc nu-'i șede bine se'și bage botul în politica militantă!

Colac: Atunci ce lipsă ați avut voi se înființați Unirea? — Nu dór' ca se aveți un poratoneriu contra fulgerilor și trăsnetelor politice ale Telegrafului Roman?

Pupăză: Nu! — Unirea nóstra în politică e scăparea iepurilor din psalmul lui David, sau dacă vrei, un diplomat, care, pentru salvarea patriei, bucuros se lasă se'l arunci în lac, numai se'l asiguri, că nu se udă!

Colac: — Bună ziua Comșoe!

— Mulg astă óel

— Da Comșa acasă-'i?

— Ba dă puțin!

— Secațiar urechile!

— Mulțam dumnitale! — Esta-'i responsul

teu la întrebarea mea: Ce folose avem se așteptăm din așternerea memorandumului la corónă?!

Pupăză: Întrebarea ta e tot atât de próstă, ca și modul așternerii memorandumului la corónă, și nu mai puțin cu minte ca și constatările de blam național ale Telegrafului Roman, în tot cazul însă mai puțin obraznică decât telegramele și adresele comandate de tribuniști întru condamnarea Telegrafului Roman! — Mă sóțe, în tóte lucrurile, unde lipsește capul, e vai de picióre!

Colac: Da bine sóțe, comitetul nostru național-politic nu are 25 de capete?

Pupăză: Glave, nu capete! — Capetele nóstre's metropolitul Vancea, metropolitul Miron și argații, sau sufraganii lor!

Colac: De, așa ar trebui se fie, dar' după Tribuna la spatele metropolitului Miron nu stă nime, ear' cei-ce se pretind a sta la spatele metropolitului Vancea nu ies din tufă. — Apoi tu bine ști, că până-când comedietetul nostru politic întregit prin alți comedianți până la suma de 300 s'au dus cu memorandumul la Împăratul din Viena, metropoliții noștrii cu pertinențele lor sufragane s'au dus la Regele în Budapesta!

Pupăză: Știu bine, dar' una ași mai voi eu se știu, și adecă: Mergem noi cu prelații noștrii, sau nu merg ei cu noi? Cu alte cuvinte, suntem noi pentru prelații noștrii pe această lume, sau sunt ei cu totul de prisos pentru noi? dar' eu me duc sóțe se'mi vęd de copii, că preoteasa 'mi-e la câmp!

Colac: Tu te duci și respuns la întrebarea mea, ce avem se așteptăm din așternerea memorandumului la corónă? tot nu 'mi-ai dat!

Pupăză: Vom vedea noi — adio!

Colac: Așa a đis și orbul!

Credință deșartă.

— Frate te-ași invita bucuros la prânz, dar' invitând deja 11 inși, ați dimineață a sosit fratele nevastei mele, și suntem deja 12 inși, tu ai fi al 13-lea, ear' tu bine ști, că al treisprezecelea móre — eu n'ași voi mórtea ta...

— Nici grijă frate! Tocma ați a sosit și frate-me-o la mine, îl aduc și pe el, atunci suntem 14, și n'o se moriul

La băile din Tușnad.

Boeriul: Bine frate, plouă p'aici câtu'i anul ne-
întrerupt?

Secuiul: Ba nu, iarna ninge!

Dragoste de 98 chilo.

Nevésta: Mă slabule, tu pentru hărnicia mea ar trebui se me porți mereu în brațe, nu se me desprețuești!

Bărbatul: Dracul va purta 98 chilo mereu în brațe!

Un doctor in filosofie.

Una ași voi eu se știu: Măgarii, dacă îmbătrânesc, facuse mai cu minte, sau mai proști?!

Dlui I. N. în A.: Pe spusa altora și Dta, ca mare proprietariu, ar trebui se nu dai mai mult decât dă calicul, adecă nimica. O sută floreni aruncați pe altariul națiunii de un individ cu Țeci de mii floreni venit la an, și dacă la acest altariu slujesc tribunști, sunt o picătură de apă în marea lipselor noastre naționale. Apoi, dacă nu ești sigur despre modul întrebunțării, las' suta se meargă unde a mers mia!

Dlui M. A.: Ce ți-am spus? Eulogie, tatămeologie, mamămeologie, fratemeudionisiologie, și restul nimicologie. Vrei se me întrec la fugă cu ologi?

Dlui R.: Nu-i de mine. Eu nu reproduc, ci încât me taie capul produc. Adresează-te la cei-ce și redigă foile cu fórfecile!

Corespondenților: Domnii Gregoriu Vitez, și părintele I. Raduleț sunt oameni cu mult mai cinstiți decât corespondenții, care m'au sedus se-i atac din senin în Nr. 5. Secele atăror corespondenți condeiu în mână, și din nas coddă se le crească!

Respuns: Cei-ce vreau respuns separat, fără trimiteria postportului, nu'l primesc!